

Grey Scale #13

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

KATEDRA ROZPOZNANIA WOJSKOWEGO I ARMII OBCYCH

JAWNE

A8G WP wewn. 3671/82

Egz. nr 1

Płk dypl. Bolesław SZCZEPANIAK

ORGANIZACJA I PROWADZENIE ROZPOZNANIA W OPERACJI ZACZEPNEJ FRONTU

Skrypt

49603

WARSZAWA

1982

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

KATEDRA ROZPOZNANIA WOJSKOWEGO I ARMII OBCYCH

JAWNE

ASG WP wewn. 3671/82

Egz. nr 1

Płk dypl. Bolesław SZCZEPANIAK

ORGANIZACJA I PROWADZENIE ROZPOZNANIA W OPERACJI ZACZEPNEJ FRONTU

Skrypt

49603

WARSZAWA

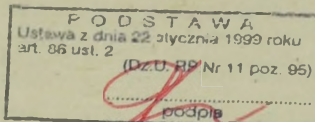
1982

KATEDRA ROZPOZNANIA WOJSKOWEGO I ARMII OBCYCH
PRZEKLASYFIKOWANO

JAWNE

Protokół Nr 54305

ASG WP wewn. 3671/82

~~.....~~

Egz. nr 1

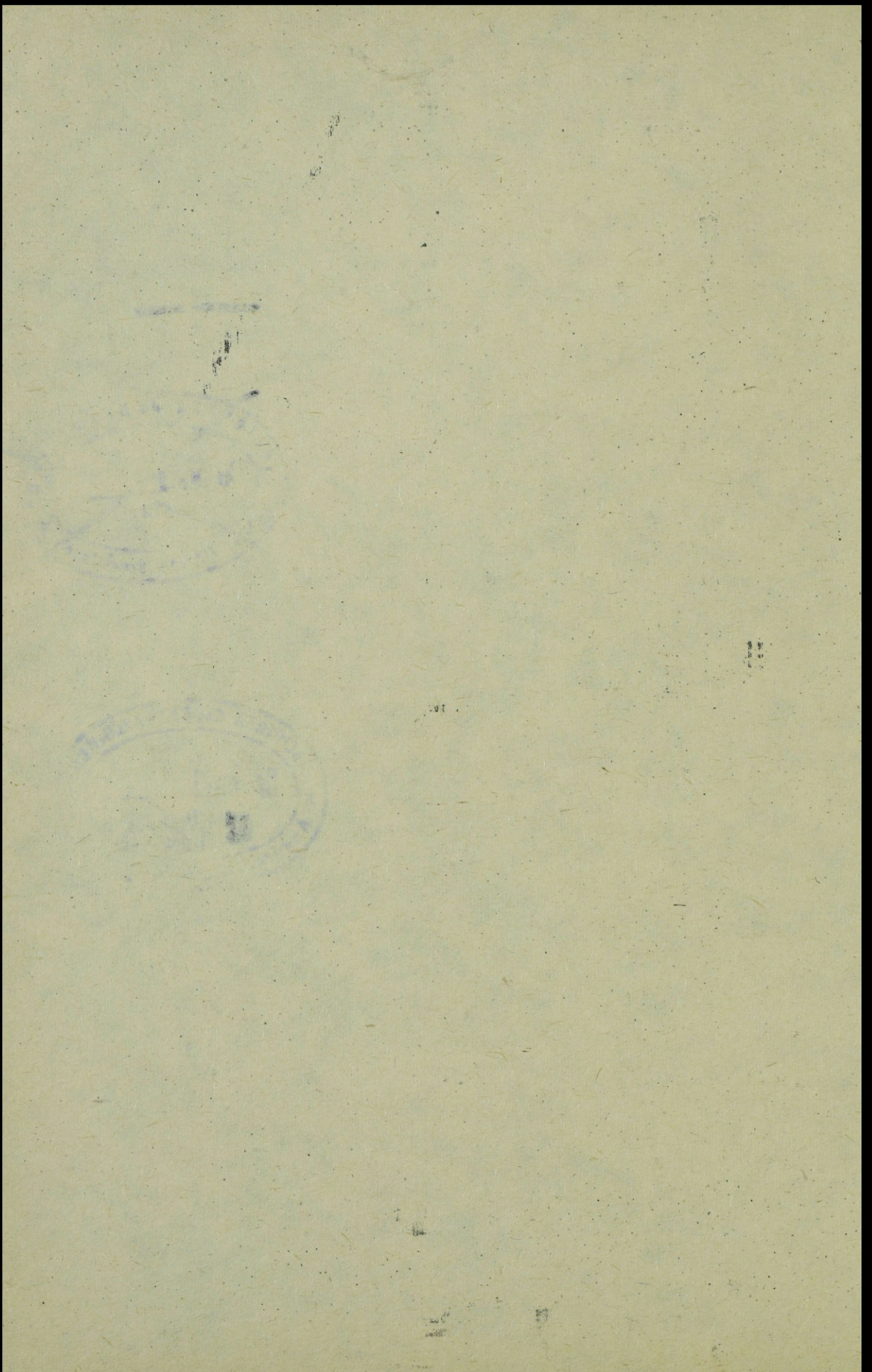

Płk dypl. Bolesław SZCZEPANIAK

ORGANIZACJA I PROWADZENIE ROZPOZNANIA W OPERACJI
ZACZEPNEJ FRONTU

skrypt

SPIS TREŚCI

	Strona
W e t ę p	4
I. ORGANIZACJA ROZPOZNANIA W OPERACJI ZACZEPNEJ FRONTU	5
1. Zesady organizacji rozpoznania	5
2. Cel i podstawowe zadania rozpoznania w operacji	6
3. Możliwa liczba obiektów nieprzyjaciela w pasie natarcia frontu	8
II. SIŁY I ŚRODKI ROZPOZNANIA FRONTU ORAZ ICH MOŻLIWOŚCI	10
III. PLANOWANIE ROZPOZNANIA	14
IV. PROWADZENIE ROZPOZNANIA	20
1. Prowadzenie rozpoznania w czasie pokoju i w okresie bez- pośrednich przygotowań nieprzyjaciela do rozpoczęcia działań wojennych	20
2. Prowadzenie rozpoznania w toku operacji	24
3. Cechy szczególne organizacji i prowadzenia rozpoznania w operacji zaczepnej rozpoczętej bez użycia broni jądrowej	27
ZAŁĄCZNIKI:	
Nr 1 - Struktura organizacyjna, wyposażenie w zasadniczy sprzęt i możliwości pułku rozpoznania radiowego	29
Nr 2 - Struktura organizacyjna, wyposażenie w zasadniczy sprzęt i możliwości pułku namierzenia systemów radiolokacyjnych	32

W S T Ę P

We współczesnych warunkach siły zbrojne walczących stron będą wyposażone w wielorakie i bardzo skuteczne w działaniu środki walki, przede wszystkim w szeroką gamę środków broni jądrowej oraz w jakościowo nowe konwencjonalne środki rażenia, różnorodną technikę radioelektroniczną i w inny nowoczesny sprzęt. W związku z tym rola i znaczenie rozpoznania niewspółmiernie wzrosły, a stąd i wymagania przed nim stawiane.

Jednym z podstawowych wymagań w stosunku do rozpoznania jest jego ciągłość zarówno w czasie wojny, jak i pokoju, aktywność i celowe ukierunkowanie. Bezustannie wzrasta w związku z tym znaczenie czynnika czasu, a więc terminowości i operatywności rozpoznania - zdobywania niezbędnych wiadomości /danych/ w optymalnym czasie wynikającym z potrzeb konkretnej sytuacji i nowoczesnych środków walki. Dane z rozpoznania powinny być wiarygodne. Jest to szczególnie ważny wymóg, zwłaszcza w świetle przewidywanego przez naszych potencjalnych przeciwników stosowania na polu walki szerokiego zakresu przedsięwzięć maskowania operacyjnego i dezinformacji. Dane z rozpoznania o środkach broni jądrowej, a także innych ważnych obiektach, zwłaszcza ruchomych i charakteryzujących się małymi wymiarami, powinien cechować wysoki stopień dokładności co do ich miejsca położenia, tj. współrzędnych.

Znacznie wzrosła ilość oraz skala złożoności zadań rozpoznania. Proces ten trwa i pogłębia się. Pomyślna realizacja takich zadań w wielkiej mierze zależy od umiejętnej organizacji, ciągłego i elastycznego kierowania oraz współdziałania sił i środków /organów/ wszystkich rodzajów rozpoznania. Bez ciągłego, harmonijnie i aktywnie działającego rozpoznania nie jest bowiem możliwe powzięcie trafnej decyzji, nie można też liczyć na efektywne i pomyślne prowadzenie współczesnej operacji i walki.

Tezę tę potwierdzają doświadczenia drugiej wojny światowej, kiedy to dobre wyniki rozpoznania wywierały ogromny wpływ na zwycięski przebieg bitew i operacji. Na przykład w takich znanych, uwieńczonych wielkimi sukcesami operacjach Armii Radzieckiej, jak: kurecka, białoruska, korczeńsko-szewceńska, noworoosyjska, lwowsko-sandomierska i w szeregu innych rozpoznania wykrywało w 70-80% układ i ugrupowanie sił nieprzyjaciela oraz trafnie oceniało jego plany i zamiary. Takie efekty rozpoznania, w dużej mierze przyczyniły się do uzyskania wspomnianych sukcesów.

Doświadczenia ostatniej wojny światowej dostarczają również i innych, negatywnych przykładów, w których niedocenicenie roli rozpoznania, niedołne jego organizowanie i prowadzenie, mylna ocena uzyskiwanych przez

nie wiadomości stawiały walczące wojska w trudnej sytuacji, a niekiedy były przyczyną niepowodzeń i niewykonania zadań bojowych.

I. ORGANIZACJA ROZPOZNANIA W OPERACJI ZACZEPNEJ FRONTU

1. Zasady organizacji rozpoznania

Na organizację rozpoznania w operacji składa się kompleks przedsięwzięć, realizowanych przez dowództwa i sztaby wszystkich szczebli dowodzenia oraz przez wojska w zakresie zdobywania i analizowania wiadomości o nieprzyjacielu, terenie /rejonie/ zamierzonych działań i o pogodzie.

Do wspomnianych przedsięwzięć należą przede wszystkim:

- określenie celu, zadań i obiektów rozpoznania;
- wydzielenie sił i środków niezbędnych do wykonania wytypowanych zadań;
- zaplanowanie rozpoznania i postawienie zadań wykonawcom;
- zgranie wysiłku wszystkich rodzajów rozpoznania;
- przygotowanie oddziałów i pododdziałów do prowadzenia rozpoznania oraz rozwinięcie ich do działań;
- kontrola i pomoc dowództwom oddziałów i pododdziałów rozpoznania w realizacji postawionych zadań;
- organizacja dowodzenia siłami i środkami rozpoznania;
- opracowywanie i realizacja przedsięwzięć w zakresie zapewnienia żywotności systemu rozpoznania;
- gromadzenie i opracowywanie wiadomości z rozpoznania i ich meldowanie we właściwym czasie dowództwu frontu, sztabowi nadrzędnemu oraz informowanie zainteresowanych wewnątrz dowództwa frontu, podległych sztabów, sztabów sąsiednich i współdziałających związków operacyjnych /taktycznych/.

Kolejność i zakres realizowanych przedsięwzięć w dziedzinie organizacji rozpoznania zależą od konkretnej sytuacji.

Istotną odmienność sytuacji będzie wynikać z takich okoliczności, jak ta: czy front będzie przygotowywał i prowadził pierwszą operację czy też jedną z kolejnych operacji w toku wojny. W naszym układzie sojuzniczym front może mieć wojska o składzie koalicyjnym. W takiej sytuacji dojdą określone specyficzne zagadnienia organizacyjne, wynikające przede wszystkim z pewnych różnic w organizacji i możliwościach bojowych sił i środków rozpoznania oraz z odmienności języków narodowych wojsk sojuzniczych.

Podstawę /dane wyjściowe/ do organizacji rozpoznania stanowią:

- zadanie bojowe i decyzja dowódcy frontu do operacji;
- zarządzenie bojowe do rozpoznania sztabu nadrzędnego;
- wytyczne dowódcy i szefa sztabu frontu w zakresie rozpoznania;
- posiadane wiadomości o nieprzyjacielu i rejonie zamierzonych działań;
- stan sił i środków rozpoznania oraz ich możliwości.

Nieodzownym warunkiem dobrej organizacji rozpoznania jest umiejętne wybranie zadań głównych i ześrodkowanie maksymalnego wysiłku na ich realizację.

2. Cel i podstawowe zadanie rozpoznania w operacji

Warunkiem dobrej organizacji i efektywnego prowadzenia rozpoznania jest prawidłowe ukierunkowanie go we właściwym czasie na realizację określonego kompleksu zadań, do czego niezbędne jest określenie celu rozpoznania - rozumianego jako końcowy rezultat całokształtu działań rozpoznawczych.

Cel i zadania rozpoznania wynikają przede wszystkim z celu operacji i stawianych wojskom zadań oraz ze składu, ugrupowania wojsk nieprzyjaciela i przewidywanego charakteru /zamiaru i sposobu/ jego działań.

Celem rozpoznania w pierwszej operacji zaczepnej frontu /rozwijającego się w strefie granicznej/ w ogólnym zarysie może być ustalenie we właściwym czasie: zmian w sytuacji militarno-politycznej, rozpoczęcia bezpośrednich przygotowań nieprzyjaciela do działań wojennych, szczególnie do wykonania pierwszego uderzenia jądrowego, prawdopodobnego czasu i sposobu rozpoczęcia działań wojennych oraz składu, ugrupowania wojsk i położenia najważniejszych obiektów, a także określenie zamiaru i planu /sposobu/ działań nieprzyjaciela.

Dla frontu wchodzącego do bitwy z głębi własnego terytorium w czasie trwania działań wojennych cel rozpoznania może się nieco różnić od wyżej sformułowanego.

W toku operacji cel rozpoznania powinien być precyzowany stosownie do zmian w sytuacji.

Zadania rozpoznania powinny być formułowane w taki sposób, aby w wyniku ich realizacji wojska otrzymywały w odpowiednim czasie takie dane /wiadomości/, które są im niezbędne do prowadzenia działań bojowych w szybko zmieniających się sytuacjach zarówno w warunkach użycia, jak i bez użycia broni masowego rażenia, i aby wykluczały nieoczekiwane, zakłócające nas działania nieprzyjaciela.

Osiągnięcie celu rozpoznania możliwe jest w wyniku ciągłego, systematycznego prowadzenia prawidłowo ukierunkowanego rozpoznania potencjal-

nego przeciwnika w okresie pokoju poprzez realizację ściśle określonych zadań, przede wszystkim takich, jak: wykrywanie zmian w sytuacji militarno-politycznej, bezustanne śledzenie rejonów rozmieszczenia /dyslokacji, bazowania/ środków napadu jądrowego, lotnictwa, szczególnie samolotów - nosicieli broni jądrowej, związków taktycznych wojsk lądowych, a na kierunku nadmorskim również sił marynarki wojennej, organów dowodzenia, systemów obrony powietrznej i zabezpieczenia radioelektronicznego /radiotechnicznego/; wykrywanie przedsięwzięć maskowania operacyjnego, dezinformacji i wojny /walki/ radioelektronicznej; śledzenie zmian zachodzących w ukierunkowaniu szkolenia bojowego i operacyjnego, w poglądach na sposoby prowadzenia wojny, operacji i walki; analizowanie stanu uzbrojenia i wyposażenia technicznego oraz perspektywicznego ich rozwoju; wykrywanie przedsięwzięć w zakresie operacyjnej rozbudowy teatru działań wojennych /na obszarze przeciwnika/, szczególnie przygotowywania węzłów niszczeń z użyciem min jądrowych; ustalanie systemu tyłowego /logistycznego/ zabezpieczenia wojsk nieprzyjaciela oraz stanu moralno-politycznego składu osobowego wojsk i stosunku ludności cywilnej do armii państw Układu Warszawskiego.

W okresie bezpośrednio poprzedzającym działania wojenne znaczna część obiektów nieprzyjaciela w krótkich terminach zmieni swoje położenie w terenie, a ponadto będzie realizowany cały szereg przedsięwzięć w dziedzinie operacyjnego maskowania i dezinformacji. Dlatego rozpoznanie powinno bezustannie śledzić zmiany zachodzące w ugrupowaniu wojsk nieprzyjaciela i w ich działalności, powinno ustalić we właściwym czasie - to znaczy bez dopuszczalnych opóźnień z punktu widzenia potrzeb sił własnych - przedsięwzięcia realizowane w ramach przechodzenia sił zbrojnych przeciwnika do stanu wojennego; ustalić zmiany w charakterze /reżimie/ codziennej działalności dowództw i wojsk, wychodzenie ich z miejsc stałej dyslokacji, rejonu ześrodkowania i rozwijania podstawowych zgrupowań, szczególnie środków broni jądrowej, rozpoczęcie mobilizacyjnego rozwinięcia wojsk; ustalić czas rozpoczęcia działań wojennych, zamiar i możliwy charakter /sposób prowadzenia/ działań bojowych.

Główny wysiłek rozpoznania w tym okresie powinien być skupiony na wykryciu przygotowywania się nieprzyjaciela do użycia broni jądrowej, ustaleniu czasu i sposobu rozpoczęcia działań bojowych oraz na rozpoznaniu obiektów, na które planowane jest wykonanie pierwszego uderzenia jądrowego frontu.

Z chwilą rozpoczęcia i w toku działań bojowych rozpoznania powinno w niezbędnych terminach: sprecyzować obiekty do wykonania kolejnych uderzeń oraz stopień uzyskanego porażenia obiektów nieprzyjaciela środkami

rażenia wojsk własnych - jądrowymi /jeśli zostały użyte/ i konwencjonalnymi; ustalić zmiany w składzie i ugrupowaniu środków broni jądrowej, wojsk lądowych, lotnictwa, OPL /OP/ i marynarki wojennej oraz ich możliwości bojowe i zamiary co do dalszego prowadzenia działań bojowych; w przypadku rozpoczęcia działań wojennych bez użycia broni jądrowej rozpoznanie powinno we właściwym czasie wykryć przygotowywanie się nieprzyjaciela do użycia broni jądrowej i skalę zamierzonego użycia tej broni; ustalić siły, skład oraz kierunki przegrupowania, rejony ześrodkowania i rubieże rozwinięcia odwodów operacyjnych i strategicznych w celu wykonania przeciwuderzeń lub przejścia do obrony; ustalić prowadzone przez nieprzyjaciela przygotowania do wysadzenia w pasie frontu desantów powietrznych, a na kierunku nadmorskim również i morskich; sprecyzować lub ustalić /w przypadku zmian/ miejsca rozwinięcia stanowisk dowodzenia, przedsięwzięcia w dziedzinie walki /wojny/ radioelektronicznej oraz miejsca rozmieszczenia składów i baz zaopatrzenia.

Ponadto w toku operacji zaczepnej na kierunku nadmorskim, jeśli planowane jest wysadzenie desantu /desantów/ morskich, rozpoznanie frontu i współdziałającej z nim marynarki wojennej /floty/ powinno zdobyć wiadomości o składzie, ugrupowaniu wojsk i charakterze obrony przeciwdesantowej nieprzyjaciela w rejonie desantowania i przewidywanych działań desantu /desantów/.

Na potrzeby wysadzenia desantu /desantów/ powietrznego rozpoznanie frontu powinno uzyskać dane o nieprzyjacielu w rejonie desantowania i na trasach przelotu desantu oraz dostarczyć niezbędną dokumentację fotograficzną miejsc zrzutu sprzętu i lądowania.

Rozpoznanie realizuje swoje zadania w operacji poprzez wykrywanie konkretnych obiektów nieprzyjaciela, od rażenia lub rozbicia których w dużej mierze będzie zależeć uzyskanie powodzenia w operacji zaczepnej frontu.

3. Możliwa liczba obiektów nieprzyjaciela w pasie natarcia frontu

Skład i ugrupowanie wojsk nieprzyjaciela w pasie natarcia frontu na poszczególnych teatrach działań wojennych i kierunkach strategicznych będą zróżnicowane. Różnicowanie to będzie się wyrażać nie tylko w wymiarze ilościowym, lecz i jakościowym. Ponadto czynnikiem determinującym skład ilościowy nieprzyjaciela w pasie frontu będzie szerokość tego pasa, a w pewnej mierze również i głębokość planowanej operacji.

Na Zachodnim TDW, jak wynika z doświadczeń przeprowadzanych ćwiczeń, przed frontem nacierającym w pasie o szerokości około 300 do 450 i więcej km może się znaleźć zgrupowanie wojsk lądowych nieprzyjaciela liczące od około dwóch trzecich do całości sił grupy armii. Z grupą armii z

reguły działają na zasadach współdziałania siły jednego połączonego dowództwa lotnictwa taktycznego, a na kierunku nadmorskim - siły marynarki wojennej, w tym również siły dysponujące lotniskowcami uderzeniowymi /z lotnictwem pokładowym/. Mając na względzie takiego nieprzyjaciela, w zależności od wspomnianych wyżej przykładowo granic szerokości pasa natarcia frontu, na jego obczarze może się znaleźć ponad 550-900 obiektów istotnych z punktu widzenia zainteresowań frontu, które to obiekty winny być przedmiotem rozpoznania w celu ich zwalczania /rażenia ogniowego/. Oczywiście w konkretnej sytuacji, a w szczególności w zależności od składu sił nieprzyjaciela działających w pasie frontu, w tym i sił dokonujących manewru w kierunku sąsiadów, wymienione ilości obiektów do rozpoznania mogą się wahać in-plus bądź in-minus. Z ogólnej sumy obiektów w pasie frontu około 45% należy zaliczyć do najważniejszych. W odniesieniu do przytoczonych przykładów będzie się to wyrażać liczbą 270-400 obiektów. Złożą się na nie: oddziały rakiet operacyjno-taktycznych /Lance, Pershing - 1A/, a w przyszłości i tzw. eurostrategicznych /Pershing 2, Cruise/, polowe składy zaopatrzenia i składowania amunicji jądrowej, lotniska bazowania lotnictwa taktycznego, związki taktyczne wojsk lądowych, środki OPL /OP/, ważne /wyższego szczebla/ stanowiska /środki/ dowodzenia wojskami lądowymi, lotnictwem i środkami OPL /OP/, podstawowe obiekty systemów zaopatrywania wojsk, w tym składy zwłaszcza tyłów operacyjnych.

Z przeprowadzanych analiz wynika, że w okresie bezpośrednio poprzedzającym działania wojenne zdecydowana większość obiektów nieprzyjaciela, w przybliżeniu 67-70%, może być rozmieszczona w odległości 15-75 i do 120 km od granicy państwowej. Należy mieć to na uwadze podczas planowania rozpoznania i ześrodkowywać na tej głębokości zasadniczy wysiłek sił i środków rozpoznania.

Wszystkie obiekty rozpoznania z punktu widzenia ich charakterystyki można podzielić na dwie zasadnicze grupy:

- pierwsza - obiekty ruchome, które są w stanie zmieniać miejsce swego położenia w stosunkowo krótkim czasie, wyrażającym się w godzinach a nawet minutach. Są to przede wszystkim: oddziały rakietowe, polowe składy przechowywania i zaopatrywania w amunicję jądrową, związki taktyczne wojsk lądowych, oddziały lotnictwa taktycznego, ruchome stanowiska dowodzenia, ruchome wyrzutnie przeciwlotniczych rakiet kierowanych "Hawk";

- druga - obiekty etacjonarne i półetacjonarne, których charakter i położenie w terenie w ciągu długiego okresu czasu pozostają bez zmian. Do takich obiektów można zaliczyć: magazyny broni jądrowej, lotniska,

stacjonarne stanowiska /ośrodki/ dowodzenia, stacjonarne pozycje przeciwlotniczych rakiet kierowanych, magazyny tyłów operacyjnych, węzły komunikacyjne, porty itp.

Z przeprowadzonych analiz wynika, że 75-80% obiektów należy do grupy ruchomych. W okresie zaostrzenia się sytuacji militarno-politycznej obiekty te mogą wyjść z miejsc stałej dylokacji, zaś lotnictwo i zapasy środków zaopatrzenia materiałowo-technicznego mogą być rozrodkowane. Dlatego też należy tak planować i prowadzić rozpoznanie, aby zdobywało ono dane o obiektach nieprzyjaciela w miejscach stałej dylokacji, w ruchu /w marszu/ i w rejonach przeznaczenia operacyjnego /rozwinięcia/, a w toku operacji - w rejonach działań bojowych.

Z przytoczonych rozważań i danych wynika niezbicie, że rozpoznanie frontu ma do wykonania duży zakres skomplikowanych zadań na rzecz zabezpieczenia pomyślnego prowadzenia operacji. W tym kontekście czynnikiem bardzo ważkim są możliwości, jakimi dysponuje front do ich realizacji.

II. SIŁY I ŚRODKI ROZPOZNANIA NA SZCZEBLU FRONTU I ICH MOŻLIWOŚCI

Zadania rozpoznania w operacji są wykonywane połączonym wysiłkiem sił i środków rozpoznania dywizji, armii i frontu stosownie do ich możliwości.

W materiale niniejszym zostanie krótko scharakteryzowany typowy komplet sił i środków rozpoznania na szczable frontu.

Front może mieć następujące oddziały rozpoznania:

- pułk rozpoznania radiowego;
- pułk rozpoznania systemów radiolokacyjnych;
- batalion szturmowy.

Ponadto front dysponuje organami rozpoznania agenturalnego.

Pułk rozpoznania radiowego składa się z: dowództwa, sztabu, grupy analizy danych, dwóch batalionów rozpoznania radiowego, plutonu rozpoznania radioliniowego oraz pododdziałów zabezpieczenia.

Pododdziały pułku są wyposażone w aparaturę radioodbiorniczą, namierniki radiowe oraz stacje rozpoznania radioliniowego - w ogólnej liczbie 31 sztuk.

Bardziej szczegółowo strukturę organizacyjną i zasadnicze wyposażenie pułku w sprzęt obrazuje załącznik nr 1.

Pułk przeznaczony jest do przechwytywania rozmów i korespondencji prowadzonych tekstem otwartym i utajnionym /szyfrowym, kodowanym itp./ oraz pelengacji pracujących radiostacji nieprzyjaciela. Prowadzi on rozpoznanie łączności: dowództw TDW, grup armii, armii polowych, korpusów

armijnych, lotnictwa taktycznego i jednostek rakiet operacyjno-taktycznych oraz łączności radiowej lotnictwa strategicznego działającego w pasie frontu.

Pułk może rozwinąć:

- 2 radiowe centra rozpoznawcze /po 1 w batalionie/;
- 8 posterunków namierzenia radiowego /po 4 w batalionie/;
- 2 posterunki rozpoznania łączności radiolinijowej /pluton rozpoznania radiolinijowego/.

Pułk zapewnia prowadzenie rozpoznania na całej szerokości pasa działań frontu na głębokość do 1000 km /łączności radiolinijowej - do 40 km/.

Sumaryczne możliwości pułku wynoszą:^{1/}

- poszukiwanie i wykrywanie pracy radiostacji - 298 w ciągu godziny;
- przechwyt ciągły - 31 relacji łączności radiowej w ciągu godziny;
- śledzenie - 60-150 relacji łączności radiowej w ciągu godziny;
- namierzenie - 40-60 radiostacji na godzinę;
- rozpoznawanie 2 relacji w 8-16 kanałach łączności radiolinijowej.

Pułk rozpoznania systemów radiolokacyjnych składa się z: dowództwa, sztabu, grupy analizy danych, dwóch batalionów rozpoznania systemów radiolokacyjnych /jeden bliskiego i drugi dalekiego zasięgu/ oraz pododdziałów zabezpieczenia.

Pułk wyposażony jest w stacje rozpoznania systemów radiolokacyjnych, stacje rozpoznania systemów radionawigacyjnych, aparatownie radioodbiornicze i mierniki radiowe w ogólnej liczbie 35 różnorodnych stacji.

Strukturę organizacyjną i wyposażenie pułku w podstawowy sprzęt obrazuje załącznik nr 2.

Pułk przeznaczony jest do poszukiwania, przechwytywania promieniowania radioelektronicznego, namierzenia i śledzenia radioelektronicznych środków: systemów dowodzenia lotnictwem taktycznym, radionawigacji, środków radiolokacyjnych OPL /OP/ i obrony przeciwrakietowej wojsk oraz naziemnych stacji radiolokacyjnych grup armii, armii polowych, korpusów armijnych i dywizji nieprzyjaciela.

Pułk zapewnia prowadzenie rozpoznania w całej szerokości pasa frontu na głębokość: naziemnych stacji radiolokacyjnych - do 50-70 km w strefie taktycznej i do 400 km w strefie operacyjnej, przez pokładowych stacji radiolokacyjnych na samolotach - do 300 km, zaś środków radionawigacji - do 1000 i więcej km.

1/ Przy naliczaniu przytoczonych możliwości przyjęto, że z ogólnej liczby stanowisk /odbiorników/ wydziela się 1/3 na poszukiwanie i wykrywanie pracy rdet, 1/3 na przechwyt i 1/3 na śledzenie pracy.

Możliwości rozpoznawcze pułku:

a/ wykrycie, rozpoznanie pracy i lokalizacja stacji radiolokacyjnych:

- naziemnych w strefie operacyjnej - 6 stacji/godz.;
- naziemnych w strefie taktycznej - 10 stacji/godz.;
- zamontowanych na samolotach - do 10 stacji/godz.;

b/ wykrycie, rozpoznanie pracy i lokalizacja stacji radionawigacyjnych - do 10 stacji/godz.;

c/ rozpoznanie łączności radiowej UKF;^{2/}

- poszukiwanie i wykrywanie pracy rdestacji - do 40 rdest/godz.;
- przechwyt ciągły - 4 relacje;
- śledzenie - 8-20 relacji/godz.;
- namierzanie radiowe 40-60 rdest/godz.

Batalion szturmowy /specjalny/^{3/} składa się z: dowództwa, sztabu, trzech kompanii specjalnych, jednej kompanii specjalnej pilotowurków i pododdziałów zabezpieczenia. W swoim składzie posiada on 36 grup specjalnych /w tym 9 grup pilotowurków/.

Batalion przeznaczony jest do prowadzenia rozpoznania na zapleczu nieprzyjaciela /w jego ugrupowaniu/ w celu zdobywania informacji o nim i zajmowanym przez niego terenie, a ponadto - w eprzyjających warunkach prowadzenia działań dywersyjnych i oddziaływania psychologicznego.

Batalion prowadzi działania specjalne w całym pasie i na całą głębokość operacji, a nawet nieco głębiej /do 1000 km/.

Dla każdej grupy specjalnej wyznacza się obiekt lub rejon rozpoznania o powierzchni 100-250 km². Zasadność takiego obszaru działań grupy potwierdza praktyka szkoleniowa, aczkolwiek w poszczególnych przypadkach, uzasadnionych konkretną sytuacją i charakterystyką rozpoznawanego obiektu /rejonu/, wspomniany obszar działań może być nieco większy.

Typowy skład grupy liczy 8 żołnierzy na czele z dowódcą, którym jest oficer lub chorąży. Do wykonywania niektórych zadań mogą być tworzone grupy o większym składzie /do plutonu i więcej/.

Na szczeblu frontu, w szczególności w sztabie frontu /przy zarządzie rozpoznawczym/, są odpowiednie organa agenturalnego wywiadu operacyjnego realizujące zadania w zakresie angażowania, przygotowywania i kierowania działalnością wywiadowców działających na tyłach /zapleczu/ nieprzyja-

- 2/ W kalkulacjach przyjęto, że z ogólnej liczby stanowisk /odbiorników/ wydziela się 1/3 na poszukiwanie i wykrywanie pracy rdest, 1/3 - na przechwyt ciągły i 1/3 na śledzenie pracy.
- 3/ W Wojsku Polskim w odniesieniu do szczebla frontowego używa się nazwy batalion szturmowy, aczkolwiek w swej istocie jest to batalion przeznaczony do prowadzenia rozpoznania mającego nazwę "działania specjalne".

ciela. Agenturalny wywiad operacyjny frontu uzyskuje ważne wiadomości o nieprzyjacielu, których w większości przypadków nie są w stanie dostarczyć inne rodzaje rozpoznania. Będą to przede wszystkim wiadomości o aktualnym stanie i ugrupowaniu sił zbrojnych /walczących wojsk/ nieprzyjaciela, jego zamiarach /planach/ prowadzenia operacji i działań wojennych w ogóle bądź użycia określonych oddziałów, związków taktycznych i operacyjnych, o sytuacji politycznej, ekonomicznej, zwłaszcza świadczeń ekonomiki /gospodarki/ nieprzyjaciela na rzecz działań wojennych oraz o operacyjnym przygotowaniu terenu /teatru działań wojennych/.

Agenturalny wywiad operacyjny prowadzi rozpoznanie w całym pasie działania frontu i na całą głębokość zadania operacji frontowej, a w razie potrzeby i głębiej.

Niezbędna liczba wywiadowców agenturalnych we froncie wynika z konkretnych zadań frontu, sił nieprzyjaciela działających w jego pasie i charakteru teatru działań wojennych /kierunku operacyjnego/ oraz liczby zadań rozpoznawczych, które powinny być realizowane metodami rozpoznania agenturalnego. Przy kalkulacjach niezbędnej liczby źródeł agenturalnych do realizacji tego typu zadań w operacji należy przeciętnie zakładać, że jedno źródło operacyjnego wywiadu agenturalnego jest zdolne do prowadzenia rozpoznania jednego - dwóch obiektów.

W dyspozycji zarządu rozpoznawczego frontu jest również batalion łączności przeznaczony do zapewnienia łączności, głównie na rzecz rozpoznania agenturalnego frontu.

Lotnictwo frontu może mieć w swoim składzie 3 pułki rozpoznania lotniczego, z nich: dwa - rozpoznania taktycznego /po 40 samolotów/ i jeden rozpoznania operacyjnego /40 samolotów/ oraz bezpilotowe środki rozpoznania taktycznego /1-2 i więcej eskadr/. W tym miejscu należy podkreślić, iż w składzie lotnictwa rozpoznawczego mogą być pewne odchylenia zarówno in minus, jak in plus w zależności od konkretnego składu lotnictwa frontowego /szczególnie we froncie o składzie koalicyjnym/. Ponadto do rozpoznania, w razie potrzeby, wykorzystuje się część sił innych rodzajów lotnictwa bojowego.

Rozpoznawcza aparatura pokładowa pozwala na prowadzenie fotografowania w porze dziennej i nocnej oraz rozpoznania radioelektronicznego /radiolokacyjnego/ i telewizyjnego.

Głębokość rozpoznania powietrznego wynosi: taktycznego - do 400 km, operacyjnego - do 800-1000 i więcej km.

Przy określaniu możliwości sił i środków rozpoznania frontu za punkt wyjścia należy brać możliwości każdego rodzaju rozpoznania co do: głębokości prowadzenia rozpoznania, dokładności określenia współrzędnych

rozpoznawanych obiektów, liczby wykrywanych obiektów w ciągu określonego czasu, czasu niezbędnego na wykonanie zadania. Ponadto należy mieć na uwadze, że rozpoznania niektórych obiektów należy prowadzić kilkoma organami /rodzajami/ rozpoznania oraz stosować periodyzację w śledzeniu /obserwacji/ określonych obiektów.

Powyższe założenia umożliwiają jak najbardziej realne skalkulowanie możliwości sił i środków rozpoznania w zakresie realizacji poszczególnych zadań oraz zaplanowanie - w sposób zasadny i racjonalny - prowadzenia rozpoznania w operacji.

III. PLANOWANIE ROZPOZNANIA

Planowanie rozpoznania stanowi jedno z najważniejszych przedsięwzięć organizacji rozpoznania. Tylko bowiem w wyniku wszechstronnie przemyślanego i skrupulatnie zaplanowanego rozpoznania możliwe jest zapewnienie najbardziej celowo ukierunkowanego i efektywnego użycia oraz zgranych działań wielorakich sił i środków rozpoznania na rzecz zdobywania wiadomości rozpoznawczych w celu zabezpieczenia działań bojowych wojsk.

Przy planowaniu rozpoznania należy kierować się określonymi wymogami, ukształtowanymi w wieloletniej praktyce sztabowej. W szczególności należy mieć na uwadze, że planowanie rozpoznania powinno być w ścisłej zgodności z zamiarem operacji, z postawionymi wojskom zadaniem oraz z konkretną sytuacją. W tym kontekście główny wysiłek rozpoznania należy skupiać na głównym kierunku na rzecz realizacji przez wojska frontu najważniejszych zadań, w pierwszej kolejności rozpoznawać zgrupowania, obiekty i cele, które trafiają pod uderzenie sił głównych, a ponadto prowadzić bezustannie rozpoznanie w szerokich pasach i na dużą głębokość.

Planowanie rozpoznania winno być uniwersalne, tj. jednakowe zarówno do operacji rozpoczynającej się z użyciem broni konwencjonalnej, jak i z użyciem broni jądrowej. Może ono być realizowane metodą planowania równoległego lub kolejnego.

Ważna rola w procesie planowania rozpoznania przypada dowódcy i sztabowi frontu.

Dowódca frontu - ponoszący odpowiedzialność za organizację i efektywność rozpoznania - w swoich wytycznych do organizacji rozpoznania określa cel i główne zadania rozpoznania, obiekty /rejon, kierunki/, na które winien być skierowany główny wysiłek rozpoznania oraz terminy realizacji poszczególnych zadań /głównych/, a niekiedy również siły i środki, jakich należy do tego użyć. Następnie zapoznaje się on z planem rozpoznania i zatwierdza go, osobiście i poprzez szefa sztabu kontroluje działalność organów rozpoznania, wysłuchuje meldunków /informacji/ szefa

sztabu frontu i szefa zarządu rozpoznawczego odnośnie do organizacji rozpoznania, przebiegu realizacji przedsięwzięć rozpoznawczych oraz oceny nieprzyjaciela.

Głównym organizatorem rozpoznania jest sztab frontu.

Szef sztabu ponosi bezpośrednią odpowiedzialność za organizację rozpoznania i efektywne wykorzystanie wszystkich sił i środków rozpoznania. Precyzuje on zadania rozpoznania na całą głębokość operacji, najbardziej jednak szczegółowo na okres jej przygotowywania i wykonywania przez wojska frontu zadania bliższego; ustala kolejność i terminy realizacji poszczególnych zadań; precyzuje obiekty, rejony i kierunki, na których winien być skupiony główny wysiłek rozpoznania; określa siły i środki do wykonania najważniejszych zadań, skład i sposoby odtworzenia odwodu sił i środków rozpoznania, przedsięwzięcia w zakresie skrytego narażenia wysiłku rozpoznania w okresie zagrożenia, zasadnicze przedsięwzięcia w zakresie przygotowania oddziałów rozpoznawczych do wykonania postawionych zadań; zgrywa /koreluje/ wysiłek sił i środków poszczególnych rodzajów rozpoznania oraz rodzajów wojsk; ustala termin gotowości systemu rozpoznania, zaś w odniesieniu do działań specjalnych - początek i zabezpieczenie przerzutu grup specjalnych.

Szef zarządu rozpoznawczego frontu jest bezpośrednim wykonawcą i osobą odpowiedzialną za organizację i prowadzenie rozpoznania. Ukierunkowuje on działalność wchodzących w skład frontu szefów rozpoznania związków operacyjnych i związków taktycznych szczebla /podporządkowania/ frontowego, kieruje podległymi oddziałami rozpoznawczymi i zarządem rozpoznania sztabu frontu.

Planowanie rozpoznania do pierwszej operacji frontowej /w początkowym okresie wojny/ realizowane jest w czasie pokoju i ponadto, w zależności od sytuacji, w pierwszych dniach wojny - na okres przygotowania operacji i prowadzenia działań bojowych /operacji/.

Najbardziej szczegółowo należy planować rozpoznanie na okres przygotowania operacji i na rzecz pierwszego uderzenia jądrowego frontu, zabezpieczenia wykonania operacji powietrznej i przeciwpowietrznej oraz na okres wykonywania przez wojska frontu zadania bliższego.

Na okres wykonywania zadania bliższego rozpoznanie powinno być planowane według najważniejszych zadań realizowanych przez wojska kolejno i w poszczególnych dniach operacji. W szczególności mogą to być następujące zadania: odparcie uderzenia /wtargnięcia/ zgrupowań wojsk lądowych i sił napadu powietrznego nieprzyjaciela, pokonanie pasa przełamania, rozbicie wojsk nieprzyjaciela na przedniej rubieży obrony lub w bitwie spotkaniowej, odparcie przeciwuderzeń nieprzyjaciela, forsowa-

nie dużych przeszkód wodnych, wprowadzenie do bitwy drugiego rzutu frontu i inne.

Na okres wykonywania przez wojska zadania dalszego rozpoznanie powinno być planowane w ogólnych zarysach określających ważniejsze kierunki skupienia głównego wysiłku rozpoznania w celu ustalenia /wykrycia/ nie wykrytych i nie zwalczonych dotąd lub podciągniętych z głębi zgrupowań wojsk, miejsc /rejonów/ rozmieszczenia środków napadu jądrowego, rubieży obronnych oraz innych obiektów nieprzyjaciela w pasie natarcia frontu.

Podczas planowania rozpoznania ustala /precyzuje/ się:

- zadania i obiekty rozpoznania;
- rejony szczególnego zainteresowania;
- strefy odpowiedzialności poszczególnych wykonawców za prowadzenie rozpoznania;
- niezbędny czasokres obserwacji /śledzenia/ zgrupowań wojsk i innych ważnych obiektów nieprzyjaciela;
- podział sił i środków rozpoznania wg kierunków /rejonów/, zadań i obiektów rozpoznania;
- odwód sił i środków rozpoznania;
- sposób rozwijania i przesunięć organów i oddziałów rozpoznania oraz zasadnicze i zapasowe rejony ich rozmieszczenia /działań/;
- czas niezbędny na przygotowanie sił i środków do prowadzenia rozpoznania, kolejność, sposoby i terminy realizacji postawionych zadań;
- sposób przekazywania danych /informacji/ przez poszczególne siły i środki rozpoznania, meldowania ich dowództwu frontu i sztabowi nadrzędnemu oraz przekazywania wojskom i sąsiadom;
- współdziałanie sił i środków rozpoznania, zabezpieczenie ich działań i dowodzenie.

Przy planowaniu rozpoznania należy uwzględnić realne możliwości poszczególnych sił i środków rozpoznania oraz prawdopodobne przeciwdziałanie im przez nieprzyjaciela.

Należy z całą mocą podkreślić, że planowanie rozpoznania to nie jednorazowy, lecz ciągły proces, realizowany od początku przygotowywania operacji i aż do jej zakończenia.

Dokumentem wyrażającym planowanie rozpoznania i zgrywanie wysiłku rozmaitych sił i środków jest plan rozpoznania.

Plan rozpoznania, w zależności od ilości dysponowanego czasu, może być opracowywany pisemnie z załącznikiem na mapie lub graficznie z załącznikiem w postaci krótkiej legendy.

W planie rozpoznania powinny być zawarte następujące zagadnienia:

cel rozpoznania, zadania i obiekty rozpoznania, siły i środki rozpoznania, ich podział na poszczególne zadania i obiekty; terminy wykonania poszczególnych zadań, skład odwodu rozpoznania; dane o nieprzyjacielu, jakie powinny napływać z oddziałów /organów/ rozpoznania szczebla frontowego, sztabów podległych, sąsiadów i innych źródeł informacji, i terminy ich napływu; przedsięwzięcia w zakresie zapewnienia żywotności systemu rozpoznania; organizacja dowodzenia i łączności oraz inne przedsięwzięcia natury organizacyjnej.

Na mapie - załączniku zazwyczaj przedstawia się: linie rozgraniczenia frontu i armii, obiekty rozpoznania, kierunki i rejony szczególnego zainteresowania, położenie oddziałów i organów rozpoznania /działających i planowanych/, zadania rozpoznania lotniczego, zasadnicze i zapasowe rejony rozwinięcia /ześrodkowania/ pododdziałów i oddziałów rozpoznania, lotniska bazowania samolotów lotnictwa rozpoznawczego i transportowego, sposób jego przebazowania w toku operacji, głębokość prowadzenia rozpoznania.

Liczba i wielkość wspomnianych wyżej rejonów szczególnego zainteresowania zależy od szeregu czynników. Przeciętnie należy zakładać 20-30 takich rejonów w pasie natarcia frontu. Będą to głównie rejony ześrodkowania i pozycji startowych jednostek raketowych, większych zgrupowań wojsk, szczególnie pancernych, węzłów lotniskowych, ważnych baz, składów itp. Obciążenie omawianego rejonu może wynosić od 50 do 300-400 km². Ze znacznego zróżnicowania obciążenia poszczególnych rejonów oraz charakteru znajdującego się na nich przedmiotu rozpoznania wynika konieczność wydzielenia do każdego z nich odpowiednich /zróżnicowanych/ sił i środków rozpoznania.

Legenda, stanowiąca załącznik do graficznego planu rozpoznania, powinna zawierać: tabelę składu sił i środków rozpoznania frontu oraz ich podziału wg zadań i obiektów rozpoznania; przedsięwzięcia organizacyjne; plan - harmonogram jednoczesnego wylotu lotnictwa rozpoznawczego /jeśli jest przewidywany/; schemat dowodzenia siłami i środkami rozpoznania.

Przy opracowywaniu planu rozpoznania szczególną uwagę należy zwracać na: prawidłowe określenie liczby obiektów rozpoznania oraz dogłębną analizę charakterystyk poszczególnych obiektów; kalkulację możliwości sił i środków rozpoznania oraz uzasadniony ich podział na poszczególne obiekty, kierunki i dni operacji; określenie przedsięwzięć mających na celu realizację ukrytego narastania wysiłku rozpoznania w okresie zaostrożenia sytuacji militarno-politycznej poprzedzającej wybuch wojny oraz - co ma szczególnie doniosłe znaczenie - uzyskanie niezbędnych da-

nych o obiektach pierwszego uderzenia jądrowego frontu. Prawidłowe rozwiązanie tej problematyki umożliwi określenie stopnia zabezpieczenia wykonania stojących przed rozpoznaniem zadań, dokonanie prawidłowego i celowo ukierunkowanego podziału poszczególnych zadań między wykonawców oraz zgranie ich wysiłku na rzecz zdobywania we właściwym /pożądanym/ czasie wiarygodnych danych /wiadomości/.

W toku operacji plan rozpoznania uściśla się zazwyczaj na kolejną dobę działań bojowych, zaś wykonawcom precyzuje się lub stawia nowe zadania.

Sztaby rodzajów wojsk i służb, zgodnie z wytycznymi sztabu frontu, planują i organizują realizację zadań rozpoznawczych przez podległe im siły i środki rozpoznania oraz uczestniczą w opracowywaniu ogólnego planu rozpoznania.

Zadania rozpoznania przekazywane są wykonawcom poprzez zarządzenia bojowe do rozpoznania. W celu skrócenia czasu opracowywania i przekazywania zadań celowe i wskazane jest stosowanie dokumentów sformalizowanych.

Zarządzenia bojowe do rozpoznania są opracowywane i adresowane oddzielnie do każdego z wykonawców.

Stawianie zadań do rozpoznania, jak dowodzi praktyka, powinno przebiegać równoległe z planowaniem, albowiem wyczekiwanie z tym aż do czasu zakończenia opracowywania planu spowoduje niepotrzebną stratę czasu i w konsekwencji rozpoznanie może nie sprostać postawionym mu zadaniom. Ponadto w celu odpowiednio wcześniejszego powiadomienia podległych sztabów związków operacyjnych /taktuicznych/ i dowódców oddziałów rozpoznawczych o przewidywanych dla nich zadaniach oraz stworzenia warunków do równoległego planowania i zapewnienia podwładnym możliwie jak największej ilości czasu na przygotowanie się do realizacji zadań sztabu frontu wydaje zarządzenia wstępne.

Jeśli front będzie posiadał koalicyjny skład wojsk, to podczas planowania rozpoznania niezbędne jest uwzględnianie być może nieco zróżnicowanych możliwości sił i środków rozpoznania poszczególnych armii narodowych oraz wynikających stąd konsekwencji, w szczególności w odniesieniu do stawianych im zadań rozpoznania.

x

x

x

W ramach organizacji rozpoznania w operacji zaczepnej frontu ważne miejsce zajmuje organizacja współdziałania mająca na celu zgranie wysiłku wszystkich rodzajów oraz sił i środków rozpoznania. Współdziałanie organizowane jest w procesie szeroko rozumianej pracy organizatorsko-pla-

nietycznej, w tym współpracy pomiędzy poszczególnymi sztabami i wewnątrz sztabów, oraz podczas stawiania zadań wykonawcom. Jeśli dowódca frontu w czasie przygotowywania operacji organizuje współdziałanie w postaci odrębnego przedsięwzięcia, to w ramach tej pracy powinno być przez sztab frontu sprecyzowane współdziałanie sił i środków rozpoznania.

Sztab frontu jest organem integrującym i koordynującym działalność rozpoznawczą sztabów podległych szczebli dowodzenia oraz rodzajów wojsk i służb szczebla frontowego.

Bezpośrednim organizatorem i koordynatorem wszystkich przedsięwzięć planistycznych, a także współdziałania jest zarząd rozpoznania sztabu frontu, który współpracuje z sztabowymi komórkami rozpoznawczymi rodzajów wojsk frontu, armii lotniczej, a w przypadku działania wzdłuż wybrzeża morskiego również z oddziałem /zarządem/ odpowiedniego sztabu marynarki wojennej. Poprzez oddziały rozpoznania sztabów armii ogólnowojskowych i innych podległych frontowi związków taktycznych organizuje współdziałanie rozpoznania pomiędzy poszczególnymi armiami i związkami taktycznymi podporządkowania frontowego oraz frontowymi oddziałami rozpoznawczymi. Ponadto organizuje współdziałanie pomiędzy poszczególnymi oddziałami rozpoznania w ogniwie bezpośredniego podporządkowania frontowego.

Współdziałanie sił i środków rozpoznania organizuje się według zadań, kierunków, rubieży, obiektów, czasu i sposobu działań; ustala się: pasy /rejon, strefy/ odpowiedzialności związków operacyjnych, taktycznych i oddziałów za prowadzenie w nich rozpoznania; uzgadnia się obopólnie dogodnie rozmieszczenie sił i środków rozpoznania, podział zadań /obektów/ rozpoznania pomiędzy nimi oraz sposób ich realizacji co do miejsca i czasu; zakłada się wzajemne dublowanie w zdobywaniu najbardziej ważnych danych przez rozmaite rodzaje i środki rozpoznania; organizuje się łączność pomiędzy współdziałającymi organami /oddziałami/ rozpoznania; ustala się sposoby i terminy meldowania uzyskiwanych wiadomości rozpoznawczych i sposób wzajemnej wymiany informacji; ustala się sposoby prowadzenia rozpoznania na skrzydłach; dokonuje się podziału źródeł rozpoznania i zakresów częstotliwości rozpoznania radiowego i radiolokacyjnego.

We froncie o składzie koalicyjnym bardzo ważną sprawą jest zgranie wielku sił i środków rozpoznania sojuzniczych związków operacyjnych i taktycznych wchodzących w skład frontu. Dla dowodzenia /kierowania/ siłami, środkami i organami rozpoznania, otrzymywania danych z pokładów samolotów rozpoznawczych oraz wzajemnej wymiany informacji rozpoznawczych konieczne jest posiadanie jednolitych dokumentów, tabel rozmównicznych /sygnałowych/, map kodowanych itd., przy czym dużą uwagę należy zwracać na

ekrupulatną organizację dowodzenia siłami i środkami rozpoznania armii sojuszniczych.

Należy również uzgodnić i zorganizować współdziałanie w zakresie rozpoznania z sąsiadami frontu, którymi z reguły będą również odpowiednie związki operacyjne armii sojuszniczych Układu Warszawskiego.

IV. PROWADZENIE ROZPOZNANIA

Zadania w zakresie zdobywania niezbędnych wiadomości /danych/ o nieprzyjacielu rozpoznanie frontu będzie realizować we współdziałaniu z rozpoznaniem sąsiednich frontów /ewentualnie frontu lub innych związków operacyjnych działających w przodzie/, wojsk OPK, wojsk ochrony pogranicza /policji granicznej - jeśli front będzie utrzymywał bezpośredni kontakt z tymi wojskami/, a na kierunku nadmorskim - z rozpoznaniem marynarki wojennej. Ponadto będzie ono korzystać z wiadomości uzyskiwanych ze sztabu nadrzędnego. Zdecydowana większość zadań rozpoznawczych na rzecz zabezpieczenia operacji zaczepnej będzie jednak realizowana własnymi siłami i środkami rozpoznania frontu.

1. Prowadzenie rozpoznania w czasie pokoju i w okresie bezpośrednich przygotowań nieprzyjaciela do rozpoczęcia działań wojennych

W czasie pokoju rozpoznanie operacyjne poza granicami państwa prowadzone jest przez źródła /organa/ agenturalne, środkami radioelektronicznymi oraz na niewielką głębokość przez lotnictwo rozpoznawcze i śmigłowce wykonujące loty nad własnym terytorium i wodami neutralnymi.

Rozpoznanie powietrzne, w zależności od warunków terenowych, może śledzić /fotografować/ strefę nadgraniczną na głębokość 10-15 i więcej km za pomocą stacji radiolokacyjnych - do 50-70 km, natomiast rozpoznanie radiolokacyjne może prowadzić na głębokość 300-350 km. W okresie bezpośredniego zagrożenia wojennego ze strony prawdopodobnego przeciwnika na poszczególnych /wybranych/ kierunkach za zgodą sztabu nadrzędnego może być prowadzone rozpoznanie z naruszeniem obszaru powietrznego nieprzyjaciela.

Rozpoznanie radiowe posiada możliwości: zdobywania danych o przechodzeniu wojsk prawdopodobnego przeciwnika ze stanu pokojowego na wojenny; przechwytywania sygnałów o przechodzeniu jego wojsk na określone /wyższe/ stopnie gotowości bojowej i przeprowadzanych w tym zakresie przedsięwzięciach; wykrycia wychodzenia wojsk i dowództw z miejsc stałej dylokacji oraz zmian w bazowaniu lotnictwa; uzyskiwania danych o zwiększeniu liczebności dyżurnych sił i środków oraz uruchamianiu dodatkowych /rezerwowych/ węzłów łączności i powietrznych stanowisk dowodzenia;

wykrywania nowych rejonów rozmieszczenia wojsk i sztabów, przegrupowań /przerzutów/ wojsk i sprzętu bojowego na lądzie, w powietrzu i na morzu, przelotów lotnictwa z kontynentu amerykańskiego do Europy, a na kierunkach nadmorskich - składu bojowego i charakteru działań sił morskich nieprzyjaciela; uzyskiwania danych na potrzeby walki radioelektronicznej.

Rozpoznanie systemów radiolokacyjnych jest w stanie: wykryć pozycje rakiet typu "ziemia-ziemia", "ziemia-powietrze", bazowanie lotnictwa taktycznego i wojsk lądowych i określić charakter ich działań; ustalić reżim pracy i miejsca rozmieszczenia radionawigacyjnych systemów zabezpieczenia lotnictwa taktycznego i strategicznego; wykryć system radiolokacyjny nieprzyjaciela i określić taktyczno-techniczne charakterystyki poszczególnych środków radiolokacji, radionawigacji i radioelektronicznych środków dowodzenia; ustalić miejsca rozmieszczenia organów dowodzenia lotnictwa taktycznego i systemu OP /OPL/, a na kierunkach nadmorskich - wykryć okręty bojowe i statki transportowe nieprzyjaciela.

W okresie zaostrożenia sytuacji militarno-politycznej, a także podczas przygotowywania i przeprowadzenia przez potencjalnego przeciwnika dużych ćwiczeń z dowództwami i wojskami, wzrasta się intensywność rozpoznania radioelektronicznego poprzez uruchamianie dodatkowych sił i środków oraz przechodzenia na dwu - trzymienne dyżury bojowe na posterunkach rozpoznawczych.

Prowadzi się ciągle śledzenie najważniejszych sieci i kierunków radiowych, stacji radiolokacyjnych, środków radionawigacyjnych i radioelektronicznych środków dowodzenia oraz poszukiwanie nowych radioelektronicznych środków nieprzyjaciela.

Szczególne uwagę zwraca się na rozpoznanie sieci /kierunków/ radiowych dowództw, dyżurnych środków napadu jądrowego, oddziałów przechowywania /ekładowania/ amunicji jądrowej, radiotechnicznych systemów dowodzenia lotnictwem i OP /OPL/.

Rozpoznanie radioelektroniczne /radiowe i systemów radiolokacyjnych/ posiada szereg walorów. Prowadzenie tego rozpoznania nie jest uzależnione od pogody, pory doby i teatru działań wojennych, a ponadto ten "dalekostrzelny" środek umożliwia skryte prowadzenie rozpoznania z miejsc dyslokacji wojsk własnych.

Doświadczenia drugiej wojny światowej, jak i powojennego okresu pokojowego dowodzą, że niezależnie od techniki utajniania i stosowanych ograniczeń w pracy środków łączności rozpoznanie radioelektroniczne jest źródłem niezwykle cennych wiadomości rozpoznawczych. Na przykład w okresie kryzysu kubańskiego w 1962 r. rozpoznanie radioelektroniczne

w krótkim czasie wykryło postawienie w stan pełnej gotowości bojowej wojsk lądowych i lotnictwa Stanów Zjednoczonych i NATO w Europie, na Dalekim Wschodzie i na kontynencie amerykańskim oraz ześrodkowanie w rejonie Morza Karaibskiego do 160 okrętów bojowych, przerzucenie do tego rejonu amfibijnych związków taktycznych floty Oceanu Spokojnego, poderwanie w powietrzu lotnictwa strategicznego i szereg innych przedsięwzięć o znaczeniu strategicznym.

Jednakże rozpoznawanie radioelektroniczne posiada i słabe strony, które trzeba mieć na uwadze. Należy do nich zależność od intensywności pracy środków radioelektronicznych nieprzyjaciela oraz mała dokładność w określeniu współrzędnych obiektów /źródeł/ promieniowania. Przeciętny błąd eksploatacyjny w pelengowaniu wynosi bowiem na odległość 150 km \pm \pm 10 km, 200 km \pm 15 km. Ponadto trudno jest odróżnić sieci pozorne /korespondencje/, promieniowanie/ nieprzyjaciela od rzeczywistych. Stąd też dane rozpoznawania radioelektronicznego należy wykorzystywać do "nacelowania" na wykryte przez nie obiekty innych środków rozpoznawania w celu bardziej szczegółowego rozpoznania i scharakteryzowania tych obiektów. Należy również mieć na uwadze wielką wrażliwość sprzętu rozpoznawania radioelektronicznego na zakłócenia atmosferyczne i techniczne, szczególnie przez wysokie wybuchy jądrowe.

Agenturalny wywiad operacyjny w czasie pokoju może: wykrywać zmiany zachodzące w sytuacji militarno-politycznej, przedsięwzięcia przeprowadzane przez potencjalnego przeciwnika wskazujące na jego przygotowanie do wojny; ustalać rozmieszczenie, stan bojowy i ukompletowanie związków taktycznych i oddziałów środków napadu jądrowego, lotnisk bazowania lotnictwa taktycznego, szczególnie nosicieli broni jądrowej, zamiary co do prowadzenia działań bojowych, przedsięwzięcia w zakresie rozbudowy TDW, miejsca rozmieszczenia składnic /magazynów/ broni i zaopatrzenia materiałowo-technicznego, stan moralno-polityczny sił zbrojnych potencjalnego przeciwnika.

Źródła rozpoznawania agenturalnego należy umiejscowić w rejonach dyslokacji sztabów, wojsk, lotnisk, portów i w innych ważnych obiektach lub w pobliżu nich oraz na trasach przemarszu /przegrupowania/ wojsk i w rejonach przewidywanego ich rozwinięcia operacyjnego. Sieć agenturalną powinno się tworzyć i rozmieszczać począwszy od granicy państwowej z potencjalnym przeciwnikiem i na całą głębokość TDW.

Na okres bezpośredniego zagrożenia wojennego należy przewidywać aktywnizację działalności agentury oraz narastanie jej wysiłku /liczebności/. Wprowadzenie na tyłach nieprzyjaciela odwodu agenturalnego przed rozpoczęciem działań bojowych /wojennych/ wymaga zgody sztabu nadrzędnego /sztabu generalnego/.

Grupy i pododdziały specjalne z reguły przerzucane są na tyły nieprzyjaciela z chwilą rozpoczęcia działań bojowych. W okresie przygotowywania operacji oddziały i pododdziały rozpoznania specjalnego są doprowadzane do stanu pełnej gotowości bojowej i przygotowywane do wykonywania konkretnych zadań na tyłach nieprzyjaciela.

Rozpoznanie wojsk ochrony pogranicza /policji granicznej/ jest w stanie wykryć dylokację /rejonów ześrodkowania/ wojsk nieprzyjaciela i charakter ich działań, wzmacnianie przez nieprzyjaciela ochrony i rozpoznania w pasie nadgranicznym, zapory, w tym i jądrowe, sztuczne i naturalne przeszkody terenowe oraz inne obiekty w pasie nadgranicznym na głębokość do 100 km.

Sztab nadgranicznego okręgu wojskowego powinien utrzymywać ściśle współdziałanie z odpowiednimi sztabami wojsk ochrony pogranicza w celu wymiany informacji i wspólnej realizacji zadań rozpoznawczych. Sztab frontu, którego wojska znajdują się na obszarze takiego okręgu wojskowego lub w pobliżu niego, może współdziałać i otrzymywać odpowiednie informacje z dowództwa tego okręgu lub bezpośrednio ze sztabu /sztabów/ wojsk ochrony pogranicza /policji granicznej/.

Warto podkreślić, że dowództwo wspomnianego wyżej okręgu wojskowego może być dla frontu ważnym źródłem informacji rozpoznawczych. W rezultacie prowadzonego w czasie pokoju rozpoznania własnymi siłami i środkami, otrzymywanymi ze sztabu nadrzędnego /generalnego, głównego/, od sąsiadów, marynarki wojennej, wojsk OPK, wojsk ochrony pogranicza /policji granicznej/, będzie ono dysponowało znaczną ilością wiadomości o nieprzyjacielu.

W okresie bezpośredniego przygotowywania operacji, jak wykazują doświadczenia, z ćwiczeń, rozpoznanie frontu rozwijającego się do działań w rejonie nadgranicznym we współdziałaniu z rozpoznaniem sąsiednich frontów, a na kierunku nadmorskim również i z rozpoznaniem marynarki wojennej, jest w stanie wykryć bezpośrednio przygotowanie potencjalnego przeciwnika do rozpętania wojny, wyjście jego wojsk z miejsc stałej dylokacji, kierunki ich przegrupowań do rejonów wyjściowych /ześrodkowania/ oraz rubież rozvinięcia.

Jednym z najbardziej trudnych i skomplikowanych zadań w omawianym okresie jest wykrycie ruchomych obiektów nieprzyjaciela o małych wymiarach, szczególnie środków broni jądrowej rozmieszczonych na przedniej rubieży obrony, oraz dokładne określenie ich współrzędnych, albowiem rubież ta jest oddalona od linii granicy państwowej o 15-60 km.

Zadanie to może realizować rozpoznanie agenturalne i rozpoznanie powietrzne przy pomocy środków radiolokacyjnych oraz poprzez wyloty samolotów rozpoznawczych z naruszeniem przestrzeni powietrznej nieprzy-

jaściła. Rozpoznanie radioelektroniczne, mimo iż prowadzone jest w tym okresie z maksymalnym natężeniem, może dać jedynie przybliżone współrzędne obiektów nieprzyjaciela.

2. Prowadzenie rozpoznania w toku operacji

Z chwilą rozpoczęcia działań bojowych wszystkie siły i środki rozpoznania frontu prowadzą rozpoznanie bez ograniczeń.

Rozpoznanie powietrzne zdolne jest w krótkich terminach realizować obserwację dużych przestrzeni zarówno co do szerokości frontu, jak i głębokości. Dlatego też w toku operacji powietrznej jest ono jednym z najbardziej efektywnych rodzajów rozpoznania. Potwierdzają to bogate doświadczenia wojenne. W czasie drugiej wojny światowej rozpoznanie powietrzne Armii Radzieckiej zdobywało około 40% wszystkich danych rozpoznawczych. W okresie lat wojennych radzieckie lotnictwo rozpoznawcze uległo ponad 5-krotnemu wzrostowi ilościowemu, a liczba samolotowców lotnictwa bojowego na rozpoznanie uległa zwiększeniu z 9% w 1941 r. do 15% w 1944 r. W niektórych operacjach liczba wylotów lotnictwa bojowego na rozpoznanie wynosiła 15-20%.

Doświadczenia działań bojowych na Środkim Wschodzie i w Wietnamie dowodzą, że w przybliżeniu 30% ogólnej liczby samolotowców lotnictwa bojowego wykorzystywano tam do prowadzenia rozpoznania.

W celu dostarczenia aktualnych danych rozpoznawczych na rzecz pierwszego uderzenia jądrowego, operacji powietrznej i przeciupowietrznej oraz rozgromienia nieprzyjaciela na przedniej rubieży obrony /w bitwie spotkaniowej/ z reguły wykonywany będzie zaważony zaplanowany jednoczesny wylot lotnictwa rozpoznawczego frontu.

Zasadniczym sposobem prowadzenia rozpoznania powietrznego w toku operacji, szczególnie na korzyść pierwszego uderzenia jądrowego frontu, będzie obserwacja wizualna połączona z określaniem współrzędnych obiektów. Rezultaty tego rozpoznania w postaci konkretnych danych o obiektach i ich współrzędnych przekazywane są z pokładu samolotów rozpoznawczych do sztabów związków operacyjnych i taktycznych. Dane te mogą wpływać /w zależności od oddalenia obiektów/ po 25-30 minutach od momentu startu samolotu, a od chwili wykrycia obiektu - po 3-5 minutach. Jeżeli chodzi o dane ze zdjęć lotniczych, to należy mieć na uwadze, że na opracowanie błony fotograficznej, określenie współrzędnych obiektów z mokrych negatywów i przekazanie ich do sztabu frontu trzeba minimum 30-50 minut od wylądowania samolotu na lotnisku.

Rozpoznanie radioelektroniczne z chwilą rozpoczęcia działań bojowych ma do czynienia z maksymalną liczbą źródeł do rozpoznania, albowiem wszystkie lub zdecydowana większość środków radioelektronicznych nieprzyjaciela będzie zmuszona do pracy. W takiej sytuacji zadanie po-

lega na tym, aby wykryć najbardziej cenne źródła wiadomości rozpoznawczych i zlokalizować na nich główny wysiłek oddziałów rozpoznania radioelektronicznego. Ponadto w okresie tym niezbędne staje się wydzielenie większej ilości środków do poszukiwania nowych źródeł rozpoznania, które dotychczas nie ujawniły swojej pracy, po to, aby w porę wykryć przegrupowania wojsk, podchodzenie odwodów i oddziałów rakietowych nieprzyjaciela do obszaru pasa frontu lub ich manewr w tym pasie. Podczas rozbijania natarcia zasadnicze zadanie rozpoznania radioelektronicznego będzie polegać na tym, aby we właściwym czasie wykryć przygotowania nieprzyjaciela do wykonania przeciwuderzenia i użycia broni jądrowej, jeśli do tego czasu nie była ona użyta, ustalić nowe rejony rozmieszczenia stanowisk dowodzenia, środków OP /OPL/, radiotechnicznych systemów dowodzenia i radionawigacji.

Aby oddziały rozpoznania radioelektronicznego mogły pomyślnie realizować postawione im zadanie, niezbędne jest dokonywanie w odpowiednim czasie przesunięć ich pododdziałów w toku operacji. Niezmiernie ważne jest, przy tym aby nie dopuścić do naruszenia ciągłości prowadzenia rozpoznania. W tym celu przesunięć oddziałów rozpoznania radioelektronicznego na nowe pozycje dokonuje się poszczególnymi rzutami.

Źródła agenturalnego wywiadu operacyjnego z chwilą rozpoczęcia działań bojowych aktywizują swoją działalność, z odwodu uruchamiają się na tyłach nieprzyjaciela dodatkowe źródła. Są one zdolne do zdobywania niezwykle cennych wiadomości rozpoznawczych. Należy jednak mieć na uwadze, że w czasie działań wojennych nieprzyjaciel będzie przeprowadzał na szeroką skalę przedsięwzięcia kontrwywiadowcze i dlatego część źródeł nie będzie w stanie wykonać swoich zadań. W związku z tym do realizacji tych zadań znajdzie potrzeba skierowania innych sił i środków rozpoznania. W toku działań bojowych większość zwiadowców agenturalnych celowo jest mieć w głębi TDW: w rejonach sztabów, dużych węzłów kolejowych, lotnisk, portów, przepraw na dużych przeszkodach wodnych, po to, by w pożądanym czasie mogli oni wykrywać bazowanie lotnictwa, przebieg rozwinięcia mobilizacyjnego wojsk, rozmieszczenie wojsk w głębi oraz przerzuty wojsk i sprzętu bojowego drogą powietrzną, morską, transportem kolejowym i marsem do linii frontu /pasa frontu/, przygotowywanie rubieży obronnych w głębi operacyjnej. Część zwiadowców agenturalnych, w związku z przekazaniem części ich zadań grupom specjalnym /rozpoznawczym/, może być przenieszona do wykonywania zadań na większej głębokości.

Doświadczenia Wielkiej Wojny Narodowej Związku Radzieckiego wykazują, że agentura dawała dowództwom frontów niezwykle cenne dane rozpoznawcze.

Na przykład agentura 1 Frontu Ukraińskiego w 1945 r. wykryła przerzut pięciu pancernych i dwóch dywizji piechoty z grupy armii "Centrum" na kierunek południowy. Uprowadzenie o tym w porę dowództwa 3 Frontu Ukraińskiego umożliwiło mu przedsięwziąć niezbędne zabiegi w celu udaremnienia zamiaru nieprzyjaciela przygotowanie i wykonania natarcia w rejonie jez. Bałaton. Jest dużo przykładów owocnych działań agentury. Pomyślne rezultaty tych działań w dużej mierze zależą od jakości doboru zwiadców, ich wyekolenie specjalistycznego, wierności i oddania socjalistycznej ojczyźnie, a także od umiejętnego kierowania /dowodzenia/ przez sztab frontu.

Grupy /pododdziały/ rozpoznania specjalnego z chwilą rozpoczęcia działań bojowych /wojennych/ są przerzucane na tyły nieprzyjaciela z reguły pojedynczymi i niewielkimi grupami samolotów transportowych bezpośrednio /w ślad/ za szykami bojowymi lotnictwa frontowego. W toku dalszych działań bojowych przerzut powinien być dokonywany pojedynczymi samolotami i w zasadzie w nocy. Ponadto przerzutu grup można dokonywać przy użyciu środków pływających marynarki wojennej, śmigłowców i wozów bojowych.

Główny wysiłek oddziałów i pododdziałów rozpoznania specjalnego skupia się na wykryciu środków napadu jądrowego będących w marszu, w rejonach ześrodkowania i na pozycjach startowych oraz głównych zgrupowań wojsk lądowych.

Wykonują one również zadania mające na celu wykrycie stanowisk dowodzenia, odwołów w marszu i w rejonach ześrodkowania, lotnisk, składów, punktów zaopatrywania i składowania /przechowywania/ amunicji jądrowej oraz prowadzą obserwację w celu określenia charakteru przewozów dokonywanych transportami kolejowymi, po drogach kołowych i w przestrzeni powietrznej.

Równocześnie z realizacją zadań rozpoznawczych organa i oddziały rozpoznania specjalnego mogą wykonywać zadania niszczenia lub obezwładnienia środków przenoszenia broni jądrowej, składów i punktów zaopatrywania w amunicję jądrową i chemiczną, stanowisk dowodzenia i innych ważnych obiektów, zakłócania pracy tyłów i komunikacji nieprzyjaciela poprzez działania grup /pododdziałów/ kierowanych /zrzuconych/ do rejonów znajdowania się takich obiektów.

Zasady użycia bojowego organów rozpoznania specjalnego polegają na obserwacji obiektów oraz stworzeniu we właściwym czasie "sieci" na najważniejszych punktach prawdopodobnego poruszenia się /przemieszczania/ wojsk nieprzyjaciela.

Przerzut grup na tyły nieprzyjaciela winien być dokonywany zawczasu, w oparciu o przewidywania, jakie dane rozpoznawcze i w jakim czasie będą

potrzebne dowódcy frontu dla pomyślnego prowadzenia operacji, z uwzględnieniem tempa natarcia wojsk oraz ilości posiadanych środków do przerzutu zwiadców na tyły nieprzyjaciela.

W konkluzji trzeba stwierdzić, że przeprowadzane kalkulacje i doświadczenia z ćwiczeń pozwalają na wyciągnięcie wniosku, iż siły i środki rozpoznania frontu przy umiejętnym ich wykorzystaniu są zdolne do wykonania stojących przed nimi zadań w operacji. Konieczne jest jednak dalsze podnoszenie efektywności rozpoznania, poszukiwanie i doskonalenie sposobów i metod prowadzenia rozpoznania z uwzględnieniem kompleksowego wykorzystania różnorodnych środków technicznych oraz automatyzacji procesów zdobywania, gromadzenia, opracowywania i przekazywania wiadomości rozpoznawczych.

3. Cechy szczególne organizacji i prowadzenia rozpoznania w operacji zapoczątej, rozpoczętej bez użycia broni jądrowej

W operacji rozpoczętej bez użycia broni jądrowej istnieje stałe zagrożenie użycia przez nieprzyjaciela tej broni. Dlatego też rozpoznanie w takiej operacji powinno w odpowiednim czasie zdobywać takie dane o nieprzyjacielu, które by zapewniały pobicie go zarówno bez użycia, jak i z użyciem broni jądrowej. Tak więc niezależnie od tego, z użyciem jakiej broni /klasycznej czy jądrowej/ rozpoczynają się działania wojenne, rozpoznanie powinno zdobywać wiadomości o składzie bojowym i ugrupowaniu wojsk nieprzyjaciela, środkach napadu jądrowego, miejscach zaopatrzenia i przechowywania /składowania/ amunicji jądrowej i innych obiektach, po to, by zabezpieczyć efektywne użycie własnej broni klasycznej i w dowolnej chwili - jądrowej.

Jak już podkreślano, planowanie rozpoznania powinno być jednolite, a raczej uniwersalne. Jednocześnie w celu zabezpieczenia posylnych działań bojowych z użyciem broni klasycznej powinno ono być organizowane i prowadzone z uwzględnieniem pewnych cech szczególnych. Zasadniczymi z nich są następujące:

- jak zwykle, głównym zadaniem rozpoznania w tym przypadku jest wykrycie w porę przygotowań nieprzyjaciela do użycia broni jądrowej oraz ustalenie czasu i skali planowanego przez niego uderzenia jądrowego, a także bezustanne zdobywanie dokładnych danych o obiektach zaplanowanych do zniszczenia w pierwszym uderzeniu jądrowym frontu;

- rozpoznanie powinno bardziej szczegółowo rozpoznawać system obrony i ugrupowanie wojsk broniących się na głębokości taktycznej; system ognia, szczególnie przeciwpancernego; miejsca rozmieszczenia /stanowisk ogniowych/ artylerii i moździerzy, stanowisk dowodzenia, jądrowo-minowych

i innych zapór nieprzyjaciela. Krótko mówiąc, rozpoznanie powinno wykrywać system obrony do plutonowego punktu oporu, system ognia do pojedynczego środka ogniowego włącznie, szczególnie na odcinkach przełamania obrony nieprzyjaciela, tak jak to miało miejsce w czasie drugiej wojny światowej, a zwłaszcza Wielkiej Wojny Narodowej Związku Radzieckiego. W celu szczegółowego rozpoznania /wykrycia/ systemu obrony nieprzyjaciela niezbędne będzie fotografowanie powietrzne jego rubieży /pasów/ obrony, szczególnie na odcinkach przełamania. Przed rozpoczęciem przełamania sztab frontu winien przygotować i rozesłać do sztabów związków taktycznych i oddziałów mapy /schematy/ w dużej skali, z danymi z fotografowania powietrznego i innych rodzajów rozpoznania, które są zazwyczaj dostarczane do dowódców kompanii /baterii/ włącznie. W celu wykrycia systemu ognia i charakteru obrony na przedniej rubieży obrony nieprzyjaciela, jeśli nie udało się przełamać jej z narażu, może być prowadzone rozpoznanie walką:

- rozpoznanie obiektów zaplanowanych do pierwszego uderzenia jądrowego frontu, będzie realizowane nie ograniczonymi /jak to ma miejsce przed rozpoczęciem wojny/, lecz wszystkimi posiadanymi siłami i środkami. Jednocześnie w okresie tym niezbędne będzie zaangażowanie dużej ilości sił i środków do szczegółowego rozpoznania obrony nieprzyjaciela. Dlatego też podczas prowadzenia działań bojowych z użyciem broni klasycznej rozpoznanie będzie prowadzone ze szczególnie dużym natężeniem. Sztuka planowania użycia bojowego sił i środków rozpoznania w tym okresie polega na tym, aby znaleźć optymalne warianty podziału sił i środków rozpoznania co do zadań, obiektów i czasu działań:

- podczas wykonywania pierwszego uderzenia jądrowego w toku operacji przypuszczalnie nie zaważe zajdzie potrzeba wykonywania jednoczesnego wylotu lotnictwa rozpoznawczego, albowiem w takiej sytuacji obiekty nieprzyjaciela zaplanowane do rażenia w pierwszym uderzeniu jądrowym będą się znajdowały pod ciągłą obserwacją rozpoznania.

Przed wykonaniem na nieprzyjaciela zmasowanych uderzeń ogniowych, szczególnie z użyciem broni jądrowej, precyzuje się położenie jego wojsk i obiektów /przeprowadza się dorozpoznanie/, wykorzystując w tym celu najbardziej efektywne i szybko działające siły i środki rozpoznania.

STRUKTURA ORGANIZACYJNA, WYPOSAŻENIE W ZASADNICZY SPRZET I MOŻLIWOŚCI
PUŁKU ROZPOZNANIA RADIOWEGO

/wariant do celów szkoleniowych/

A. STRUKTURA ORGANIZACYJNA

1. Dowództwo i sztab:

- dowództwo,
- sztab,
- grupa analizy danych /w jej składzie - sekcja opracowania danych, sekcja namierzania radiowego/,
- sekcja polityczna,
- kwatermistrzostwo,
- służby techniczne.

2. Pododdziały rozpoznania radiowego:

a/ 1 batalion rozpoznania radiowego:

- dowództwo,
- grupa analizy danych,
- kompania rozpoznania radiowego w składzie 5 plutonów rozpoznania radiowego,
- kompania namierzania radiowego w składzie 4 plutonów namierzania radiowego,
- pluton zabezpieczenia.

b/ 2 batalion rozpoznania radiowego:

- dowództwo,
- grupa analizy danych,
- kompania rozpoznania radiowego w składzie 4 plutonów rozpoznania radiowego,
- kompania namierzania radiowego w składzie 4 plutonów namierzania radiowego,
- pluton zabezpieczenia,

c/ pluton rozpoznania radioliniowego.

3. Pododdziały zabezpieczenia:

- a/ kompania łączności,
- b/ kompania remontowa,
- c/ kompania zaopatrzenia,
- d/ pluton medyczny.

B. PRZEZNACZENIE, ZASADNICZY SPRZĘT I MOŻLIWOŚCI W ZAKRESIE ROZPOZNANIA

Pułk prowadzi rozpoznanie łączności radiowej KF siłami i środkami batalionów rozpoznania radiowego oraz łączności radioliniowej siłami i środkami plutonu rozpoznania radioliniowego.

Każdy z batalionów rozwija:

- radiowe centrum rozpoznawcze;
- posterunki namierzenia radiowego.

Wypozyczenie w zasadniczy sprzęt i możliwości poszczególnych batalionów w zakresie rozpoznania:

1 batalion rozpoznania radiowego

a/ radiowe centrum rozpoznawcze:

Sprzęt: ARO - K2 - 4 szt. ARO - K9 - 1 szt.
ARO - K3 - 2 szt. ARO - K12 - 1 szt.
ARO - K8 - 2 szt. ARO - K14 - 2 szt.

Razem - 12 stacji, przy których znajduje się:

- stanowisk rozpoznawczych - 42,
- urządzeń odbiorczych - 48.

Możliwości rozpoznawcze:

- poszukiwanie i wykrywanie pracy radiostacji - 160 rdet w ciągu 1 godz.;
- przechwyt ciągły - 17 relacji;
- śledzenie - 42-80 relacji w ciągu 1 godz.

b/ posterunki namierzenia radiowego:

Sprzęt: R-359 - 4 stacje, przy których znajduje się 8 stanowisk rozpoznawczych namierzenia i 8 urządzeń odbiorczych.

Możliwości namierzenia - 20-30 rdet w ciągu 1 godz.

2 batalion rozpoznania radiowego

a/ radiowe centrum rozpoznawcze:

Sprzęt: ARO - K2 - 4 szt. ARO - K12 - 1 szt.
ARO - K3 - 2 szt. ARO - K14 - 2 szt.

Razem - 9 stacji, przy których znajduje się:

- stanowisk rozpoznawczych - 33,
- urządzeń odbiorczych - 39.

Możliwości rozpoznawcze:

- poszukiwanie i wykrywanie pracy radiostacji - 130 rdet w ciągu 1 godz.;
- przechwyt ciągły - 14 relacji;
- śledzenie - 28-70 relacji w ciągu 1 godz.

b/ posterunki namierzenia radiowego:

Sprzęt: R-359 - 4 stacje, przy których znajduje się 8 stanowisk rozpoznawczych /namierzenia/ i 8 urządzeń odbiorczych.

Możliwości namierzenia - 20-30 rdet w ciągu 1 godz.

Głębokość rozpoznania batalionów - do 1000 km.

P l u t o n r o z p o z n a n i a r a d i o l i n i o w e g o organizuje /rozwija/ posterunki rozpoznania łączności radioliniowej.

Sprzęt: R-344 - 2 stacje, przy których znajduje się 2 stanowiska i 2 urządzenia odbiorcze.

Możliwości rozpoznawcze - 2 relacje w 8-16 kanałach łączności radioliniowej, na głębokość do 40 km.

Uwaga: W nalozeniach możliwości rozpoznawczych poszczególnych pododdziałów pułków założono, że z ogólnej liczby stanowisk /odbiorników/ wydziela się 1/3 na poszukiwanie i wykrywanie pracy rdet, 1/3 na przechwyt i 1/3 na śledzenie pracy, przy czym liczba wykrywanych radiostacji nie ujmaje namierzenia.

STRUKTURA ORGANIZACYJNA, WYPOSAŻENIE W ZASADNICZY SPRZET I MOŻLIWOŚCI
PULKU NAMIERZANIA SYSTEMÓW RADIOLOKACYJNYCH

/wariant do celów szkoleniowych/

A. STRUKTURA ORGANIZACYJNA

1. Dowództwo i sztab:

- dowództwo,
- sztab,
- grupa analizy danych /w jej składzie - sekcja opracowania danych r/lok., sekcja opracowania danych r/nawig., sekcja opracowania danych radiowych/;
- sekcja polityczna;
- kwatermistrzostwo;
- służby techniczne.

2. Pododdziały rozpoznania systemów radiolokacyjnych:

a/ 1 batalion rozpoznania systemów radiolokacyjnych:

- dowództwo,
- grupa analizy danych,
- dwie kompanie rozpoznania systemów radiolokacyjnych, każda w składzie trzech plutonów rozpoznania systemów r/lok.;
- kompania rozpoznania systemów radionawigacyjnych w składzie trzech plutonów rozpoznania systemów r/nawig.;
- pluton zabezpieczenia;

b/ 2 batalion rozpoznania systemów radiolokacyjnych:

- dowództwo,
- grupa analizy danych;
- kompania rozpoznania systemów radiolokacyjnych w składzie trzech plutonów rozpoznania systemów r/lok.;
- kompania rozpoznania radiowego UKF w składzie trzech plutonów rozpoznania radiowego UKF;
- pluton rozpoznania systemów radiolokacyjnych;
- pluton zabezpieczenia.

3. Pododdziały zabezpieczenia:

- a/ kompania łączności;
- b/ kompania remontowa;
- c/ kompania zaopatrzenia;
- d/ pluton medyczny.

B. PRZEZNACZENIE, ZASADNICZY SPRZĘT I MOŻLIWOŚCI W ZAKRESIE ROZPOZNANIA

Pułk prowadzi rozpoznanie naziemnych stacji radiolokacyjnych w strefie taktycznej i operacyjnej, stacji radionawigacyjnych oraz stacji radiolokacyjnych i radiostacji zamontowanych na samolotach.

1 batalion rozpoznania systemów radiolokacyjnych

Prowadzi rozpoznanie naziemnych stacji radiolokacyjnych rozmieszczonych w strefie operacyjnej oraz stacji radionawigacyjnych.

Organizuje /rozwija/ następujące elementy rozpoznania radioelektronicznego:

a/ Posterunki rozpoznania systemów radiolokacyjnych:

Sprzęt: SDR - 6 stacji z 6 stanowiskami i 6 urządzeniami odbiorczymi.

Możliwości rozpoznawcze: wykrycie, rozpoznanie pracy i lokalizacja 6 naziemnych stacji radiolokacyjnych w ciągu 1 godz., na głębokość do 400 km.

b/ Posterunki rozpoznania systemów radionawigacyjnych

Sprzęt: R-391 - 3 stacje z 9 stanowiskami i 9 urządzeniami odbiorczymi.

Możliwości rozpoznawcze: wykrycie, rozpoznanie pracy i lokalizacja do 10 stacji radionawigacyjnych w ciągu 1 godz.

2 batalion rozpoznania systemów radiolokacyjnych

Prowadzi rozpoznanie naziemnych stacji radiolokacyjnych rozmieszczonych w strefie taktycznej oraz stacji radiolokacyjnych i radiostacji zamontowanych na samolotach.

Organizuje /rozwija/ następujące elementy rozpoznania radioelektronicznego:

a/ Posterunki rozpoznania systemów radiolokacyjnych.

Sprzęt: POST - 6 stacji z 6 stanowiskami i 6 urządzeniami odbiorczymi.

Możliwości: wykrycie, rozpoznanie pracy i lokalizacja 10 naziemnych stacji radiolokacyjnych w ciągu 1 godz., w strefie taktycznej na głębokość 50-70 km.

b/ Posterunki rozpoznania stacji radiolokacyjnych i radiostacji UKF zamontowanych na samolotach.

Sprzęt i możliwości:

POST - 6 stacji z 6 stanowiskami i 6 urządzeniami odbiorczymi;

możliwości - wykrycie, rozpoznanie pracy i lokalizacja do 10 stacji r/lok. zamontowanych na samolotach, na głębokości do 300 km;

R-307 - 6 szt., R-308 - 6 szt., razem - 12 stacji z 12 stanowiskami

i 12 urządzeniami odbiorczymi; możliwości - namierzenie 40-60 rdet UKF w ciągu 1 godz.;

ARO-U2 - 2 stacje z 10 stanowiskami i 12 urządzeniami odbiorczymi;
możliwość^{1/} - poszukiwanie i wykrywanie pracy 40 rdet UKF w ciągu
1 godz., przechwyt ciągły - 4 relacje i śledzenie - 8-20 relacji łącz-
ności radiowej UKF w ciągu 1 godz.

Wydrukowano w 50 egz.

Egz. nr 1-50 Bibl. Nauk. OZS

Wydruk: płk Szczepaniak

Druk: PK, dn. 26.02.1982 r.

Druk. ASG WP nr pf-58/pf-202/WW

Kor. E.L.

1/ W naliczeniach założono, że z ogólnej liczby stanowisk /odbiorników/
wydziela się 1/3 na poszukiwanie i wykrywanie pracy rdet, 1/3 na
przechwyt ciągły i 1/3 na śledzenie pracy.

